

ROJA PIŞTRE BI WILKINSON RE

Peyam zelal bû.

«Saet 12:00 li ber otêlê be.

Ez ê bi keça xwe û neviyên xwe re bêm.

Em ê te bibin firavînê.

Paşê em ê piştî nîvro bi hev re derbas bikin û hêvî dikin ku em te aciz nekin.»

Ez bişirîm.

Piştî tiştên ku min roja berê jiyabûn, acizî tiştê dawî bû ku ez jê ditirsiyam.

Ew di wextê xwe de bûn.

Bi tevahî di wextê xwe de.

Lê vê carê tişteke cuda bû.

Ajokar tune bû.

Ji ajokar re roja betlaneyê hatibû dayîn.

Maggy li piştî direksiyonê bû.

Ez mikur tîm ku min duayeke kurt ji Xwedê re kir.

Ne ji ber sedemên giyanî.

Ji ber sedemên otomobîlê.

Min hêvî dikir ku her tişt baş biçe.

Bê surprîz.

Qet nebe ne ew cure surprîz.

Lê ew bi tevahî rihet xuya dikir.

Wê direksiyon bi heman bawerîya ku pê axaftinekê bi rê ve dibir digirt.

An biryarek dida.

An serokatiya civînekê dikir.

Tiştêk hat bîra min.

Ne her kes bi heman awayî pîr dibe.

Hin kes dev ji ajotinê berdidin.

Hinên din dev ji rêwîtiyê berdidin.

Hinên din dev ji biryardanê berdidin.

Maggy na.

Wê tenê berdewam kiribû.

Mîna ku dem bi xwe ji ber rêzê biryar dabû ku xwe bide aliyekî.

Em di nav Londonê re berdewam bûn.

Wan kursiya pêşîn ji bo min veqetandibû.

Kursiya ku bi gelemperî ji mêvanekî re tê dayîn.

Maggy diajot.

Keç û neviyên wê li paş rûniştibûn.

Wek malbateke asayî xuya dikir.

Lê ne wisa bû.

Piştî çend deqeyan wan ji min pirsî ka ez dixwazim çi bixwim.

Ka tercîhên min hene.

Min bêyî dudilî bersiv da.

«Bê guman, xwarina îngilîzî.»

Hemû bi ken teqîyan.

Ne kenê bi edeb.

Kenê rasteqîn.

Ji xweber.

Maggy ber bi keça xwe ve zivirî.

Rûyê wê wek rûyê yekî bû ku nû teoriyek îspat kiribe.

«Tu niha fêm dikî çima min ew tişt ji te re gotin?»

Keça wê bêyî ku peyvekê lê zêde bike bişirî.

Mîna ku bersiva min tiştek piştrast kiribe ku wan demeke dirêj berê li ser axivîbûn.

Min şirove nexwest.

Carinan pirs pir zû tên.

Bersiv jî, berevajî, hewceyî dema xwe ne.

Min tenê li wê malbata îngilîz a ecêb temaşe kir.

Û hesta min ew bû ku, li cihekî, demeke dirêj berî ku em qet hev bibînin, Maggy jixwe biryar dabû ka ez kî me.

Min tenê xwe digihand wê.

Em gihîştin xwaringehê.

Ne yek ji wan cihên ku aîdî luksa mezin a esilzadeyên îngilîz in.

Bê dergevanê bi unîforma.

Bê nîşandana statûyê.

Bê zerafeta sexte.

Di wê kêliyê de ez piştrast bûm ku em ê baş bixwin.

Aşpêjî wek hunera tiştan e.

Tiştên herî sade hema hema her tim yên herî baş in.

Û Maggy tam wisa bû.

Wê dikarîbû di kelehekê de bijî û jê re bibêje vîla.

Wê dikarîbû wek şahbanûyekê biaxeve û wek ajokarekî taksiyê yê Londonê biajo.

Wê dikarîbû te bibe ser wêranîyên dîroka xwe bêtî ku rûmeta xanimeke îngilîz wînda bike.

Lê dema ku dema xwarinê dihat, wê naverok hildibijart.

Ne nîşandan.

Belkî ev sedem bû ku min berdewam guh didayê.

Li pişt polayê şûrên wê, min saziyek nedîtibû.

Min jinek dîtibû.

Ferdinando